

במדינה

(המשך מעמוד 30)

אשתי ראתה אותנו. ייתכן שהיו הרבה מקרים." ואילו לילדיו הגדולים אמר בפירוש: "יש לי עם הצעירה שפה משותפת. היא פקחית ואפשר לדבר איתה. אני רוצה אותה ולא יעזור שום דבר." לחץ. הוכחה נוספת שלמה האצה בפני השופט: פתק, שגילתה באחד מכיסי

נתנע פולקה —
הילדים סיפרו —

— ותובעת פולקה —
שאבא מתנשק עם הפקידה

חולצתו, ושהיה מיועד לפקידה השובבה. שם פולקה כתב בשגיאות-כתיב כבדות: "היחסים והרגשות לא צריכים להתקל-קל, אגב לחץ של חסידה על אימך או עלייך. לא ניתן לה לנצח. זה מה שהיא רצתה. לשבור אותי עלייך סידורים שר-נים. אתבע ואוכיח לה. במקום ללכת שכם בשכם ביחד ולא בניפרד."

כאשר שאל אותו השופט מה פשר ה'פתק, הסביר: "אני מכיר את הפתק ש'אתה מראה לי. זה כתביידי. זה תלוי מתי נכתב. תמיד אני כותב שירים." תקיפה. הקשיים שהערימה עליו רע-ייחו, עיצבנו את פולקה. באחד הימים הופיע בדירתו החלונית המפוארת וגידר שתיהרטימים והניברשות, ובצעדי פולקה החל לנפץ. לדברי התביעה, מכל הבא ליד. על כך, התלוננה חסידה פולקה במישט'רה, והמישפט הפלילי על תקיפה עומד להתברר בקרוב. לצורך כך, גייס פולקה את עורכי-הדין חיים קאזום, במקום פרק-ליטו לענייני מזונות, עורכי-הדין יששכר טיטונביץ.

בינתיים, ממשיכה חסידה פולקה לייחל לדמיה-מזונות — אשר מאז החלטת השופט, טרם הגיעו לידה.

הצגת בכורה:

פייאנו-שוש

שהבת הקטנה מנגנת בשעות הקטנות של הלילה. אפילו שזה מקום מכובד כמו תיאטרון סאטירי, ולא סתם בר אפלולי, כמו שגפול בחלקם של הרבה גדולים וטובים בראשית דרכם, וגם אם זה נעשה רק בש'כיל הפרנסה. אבל לאמהות יש תמיד סיבות מוזרות לדאגה. כמו למשל, העובדה שהבת עברה כבר את גיל ה-24 ועדיין רווקה.

איפה

הצבע?

החברים הקרובים אינם מודאגים. הם סתם עצובים קצת. בלונדון היא אולי תלמד הרבה מוסיקה — אבל מה עם הנהיגה הנועות, כשיד אחת על ההגה

עליידי שולה הן, בערב שירי משוררים שאורגן עליידי גליצה"ל. לגמרי במקרה, מצאה אותה הטלוויזיה הלימודית, ביקשה ממנה לכתוב מוסיקת-רקע להצגת החייל האמיץ שווייץ, תוכנית שתוקרן במשך השנה הקרובה ב'מסגרת יובל למחבר ההצגה, יארוסלב האשק.

לאחרונה, כתבה גם מוסיקה להצגה של משה פרוואס בסטודיו של ניסן נתיב. וכל זה אולי לא הרבה. ומה שיש ל'שוש להגיד על ההצלחה, "זה לא מה שיש לרבקה זוהר, למשל, להגיד עליה." אבל עם ההבטחות של נועם שריף, שלבחרה הזאת יש כישרון — והתוכנית, ללמוד את המקצוע ברצינות, כי סוף-סוף לא למדתי בכלל קומפוזיציה ותיזמור" — והעובדה שהיא מוכנה אפ'י

ליד הפסנתר

שוש ליד הפסנתר של המועדון הסאטירי שנפתח ברחוב ב'יהודה בתל-אביב. שוש מלווה בנגינתה את ה'הצגה. היא גם הלחינה מילים של זן אל-מגור לשיר הפתיחה של ההצגה. העבודה הזאת היא רק זמנית בשביל הפר'נסה. האהבה נתונה לכתובה ולזימור.

פ עם הן היו ארבע.

רותי עם החזה השופע והרגליים החטובות. איילה עם השיער הקצוץ וההגיון הגברי. ברכי, שדם צוענים נוזל בעורקיה, ושוש.

הצעת נישואין שבוששה לבוא, הבריחה את רותי לזרועותיה של לונדון. עולם העסקים הלונדוני קרץ לאיילה. אצל ברכי, זאת היתה תמיד רק שאלה של זמן.

נשארה שוש. עם התוכניות להרחיק-לכת. כל הסיכויים, שבפברואר הן תחזורנה להיות ארבע.

בלונדון, כמובן. איפה כבר יכולים להיר'פגש ישראלים, אחרי כל-כך הרבה שנים שלא ראו אחד את השני? אז לפני שהיא הולכת בעקבות המו'סיקה לארצות-ניכר, והופכת להיות שם תגלית ישראלית, כמקובל, וחוזרת אלינו מפורסמת ומחודשת — נא להכיר: שושנה רייזמן, 24 וחצי שנים. ראש מדובבל. עיני ילדה שהצחוק מדליק את החום שלהן. ידיים קטנות, הנראות עוד יותר קטנות על מנועני הפסנתר.

רומן עם

פסנתר

ע רב ערב, אפשר לראות אותה ב'מועדון הקבארט הסאטירי שנפתח ל'אחרונה בתל-אביב, חבוייה בין פסנתר מגויש ומדפי הבר, ורק ראשה המתולתל מגיח מפעם לפעם.

הרומן עם הפסנתר התחיל כמובן דרך המוסיקה הקלאסית. זה היה לפני הרבה זמן. היא כבר הספיקה לגמור את הפ'קולטה לפילוסופיה ואת האקדמיה למו'סיקה באוניברסיטת תל-אביב, כש'יום אחד, זה היה לפני חמש שנים בערך, בלי לדעת למה ואיך, התחלתי גם לכתוב מוסיקה, לא רק לנגן אותה."

האהבה החדשה דחקה את רגלי הישנה. כך שפסנתרנית, היא כבר לא תהיה. בשביל זה צריך הרבה מהחלק האחורי של הגוף — דבר, שכל אחד שעיניים בראשו, רואה מיד שאין לה.

נשארה הכתיבה. אבל גם זה עם הרבה היסוסים: "אני לא חושבת שאני יכולה להביא בשורה חדשה לעולם המוסיקה. אז אני מנסה להיות פונקציונלית. בעיקר הייתי רוצה לכתוב מוסיקה לסרטים ו'מחזות. השאיפה שלי היא להגיע למק'סימום של כנות עם עצמי ובמוסיקה."

רווקה

זקנה

ב ינתיים, הספיקה כבר להלחין תמלילים. בין השאר, שיר שבוצע

של הלילה, אחרי שהתוכנית מטתיימת, מתאספים חלק מהנוכחים סביב הפסנתר, שוש מנגנת שירים מוכרים והם שרים יחד איתה. העיקר שתהיה אוירה. הרומן של שוש עם הפסנתר התחיל דרך המוסיקה הקלאסית. לפני חמש שנים היא התחילה גם לכתוב מוסיקה, לא רק לנגן אותה. "אני רוצה לכתוב מוסיקה לסרטים ומחזות", אומרת שוש. והשנייה על החלון? מה עם הנסיעות הפתאומיות לאילת? ואיפה היא תצליח לתפוס כזה צבע שחום ומקסים, כמו שהיא תופסת בקייץ על החוף של תל-אביב? ובכלל, מה יש להן, לילדות הקטנות האלה, שפתאום מתחשק להן לנדוד לכל מיני מקומות רחוקים?